

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 02/49811 en 02/49809 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 12 april 2005 in
de gedingen tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 31 mei 2002 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), voorzover thans van belang, aanvragen van (hierna: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 12 april 2005, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle (hierna: de rechtbank), de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) opgedragen nieuwe besluiten op de aanvragen te nemen, thans met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 mei 2005, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdelingen zijn in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste grief klaagt de minister dat de rechtbank, door te overwegen dat, nu de staatssecretaris enerzijds uitgaat van de geloofwaardigheid van de gestelde feiten in het asielrelaas, doch anderzijds in de besluiten van 31 mei 2002 aan de vreemdelingen tegenwerpt dat dit relaas op eigen vermoedens en verklaringen van derden is gebaseerd, de afwijzingen niet consistent zijn gemotiveerd, heeft miskend dat de vreemdelingen artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) is tegengeworpen. Voorts betoogt hij dat de rechtbank het oordeel dat het asielrelaas niet geloofwaardig is niet op juiste wijze heeft getoetst.

2.1.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling

aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.1.2. Indien zich een omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, mogen ingevolge het eerste lid van dat artikel, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, p. 40-41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.1.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 27 januari 2003 in zaak no. 200206297/1, AB 2003, 286), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in het asielrelaas gestelde feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst.

De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.1.4. Naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten, behoort ook de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die feiten ontleende vermoedens tot de primaire verantwoordelijkheid van de minister. Ook in zoverre dient de rechter diens oordeel terughoudend te toetsen.

Dit laat onverlet dat de besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt en dat de rechter de besluitvorming daaraan moet toetsen.

2.1.5. Bij gelegenheid van het nader gehoor heeft de oudste vreemdeling onder meer gesteld dat gemaskerde mannen de ouderlijke woning zijn binnengevallen, hun ouders, broer en zusters vervolgens hebben meegenomen en dat zij met haar jongste broer, na zich onder een bed te hebben verstopt, in de ouderlijke woning is achtergebleven.

2.1.6. In de besluiten van 31 mei 2002, gelezen in samenhang met de daarin ingelaste voornemens daartoe, heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat, nu de vreemdelingen ter staving van hun aanvragen geen reis- of identiteitspapieren, documenten of bescheiden kunnen overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van hun aanvragen en zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat het ontbreken van deze documenten niet aan hen is toe te rekenen, de oprechtheid van hun asielrelaas op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van dat relaas. Voorts heeft hij niet aannemelijk gemaakt geacht dat de gemaskerde mannen de woning gedurende de overval niet goed zouden

hebben doorzocht en de vreemdelingen, na het vertrek van de mannen, deze woning niet onmiddellijk zouden hebben verlaten. Verder acht hij de verklaringen van de vreemdelingen over de activiteiten van hun vader voor de UNITA bevreemdend en hebben zij naar zijn oordeel niet aannemelijk gemaakt dat de overval te maken had met die gestelde activiteiten.

2.1.7. Ter zitting van de rechtbank heeft de minister medegedeeld dat hij de door de vreemdelingen gestelde feiten, zoals de overval door de gemaskerde mannen, op zichzelf niet ongeloofwaardig acht, doch hun vermoedens dat hun vader in het geheim activiteiten voor de UNITA heeft verricht en dat een verband tussen die activiteiten en de overval bestaat niet plausibel. Gelet op het toerekenbaar ontbreken van documenten, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, mist het asielrelaas van de vreemdelingen bijgevolg de om het aannemelijk gemaakt te kunnen achten vereiste positieve overtuigingskracht, aldus de minister.

2.1.8. Dit standpunt is aldus niet innerlijk tegenstrijdig. Door het standpunt over het realiteitsgehalte van de door de vreemdelingen met betrekking tot de gestelde feiten geuite vermoedens te toetsen, zonder daarbij te betrekken dat zij naar het oordeel van de staatssecretaris toerekenbaar niet beschikken over documenten om dat relaas te staven, heeft de rechtbank voorts de betekenis van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 miskend. Bovendien heeft zij, door te overwegen dat de feiten zelf wijzen op een mogelijke vervolgingsdaad en een mogelijke traumatische gebeurtenis, ten onrechte haar eigen oordeel terzake in de plaats gesteld van dat van de tot dat oordeel bevoegde en voor dat oordeel verantwoordelijke staatssecretaris.

De grief slaagt derhalve.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De overige grieven behoeven geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling de besluiten van 31 mei 2002 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden.

2.2.1. Daartoe overweegt zij dat de staatssecretaris in de door de vreemdelingen gestelde feiten en omstandigheden geen grond heeft hoeven te vinden om de gevolgen van het ontbreken van reisdocumenten niet aan hen toe te rekenen. Dat de vreemdelingen, naar zij stellen, volledig afhankelijk waren van hun reisagent en gedurende de reis geen reisdocumenten in handen hebben gehad, kan niet afdoen aan hun eigen verantwoordelijkheid voor de staving, waar mogelijk, van hun reis- en asielrelaas met documenten. Onder die omstandigheden bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 niet in redelijkheid aan de vreemdelingen heeft kunnen tegenwerpen.

2.2.2. Evenmin bestaat, mede gelet op het toerekenbaar niet overleggen van documenten, grond voor het oordeel dat, bij gebreke van enige staving door de vreemdelingen van de gestelde vermoedens, de staatssecretaris zich

niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdelingen niet in die vermoedens kunnen worden gevolgd. Dit brengt met zich dat de staatssecretaris aldus toereikend heeft gemotiveerd dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat hun vader activiteiten voor de UNITA heeft verricht, de Angolese autoriteiten daarvan op de hoogte zijn geraakt en vervolgens de overval in de ouderlijke woning hebben georganiseerd en zij in de negatieve belangstelling van die autoriteiten staan. Er is geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris zich aldus niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert.

2.2.3. Gelet op het vorenstaande, is in de beroepsgronden geen grond te vinden voor het oordeel dat de staatssecretaris de vreemdelingen niet mocht weigeren om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, als is gebeurd bij de besluiten van 31 mei 2002.

2.2.4. Nu de bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden aldus geen aanleiding geven voor een ander oordeel, zal de Afdeling de beroepen alsnog ongegrond verklaren.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 12 april 2005 in de zaken nos. AWB 02/49811 en 02/49809;
- III. verklaart de door de vreemdelingen bij de rechtbank ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. R.W.L. Loeb, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. C.J.M. Schuyt, Leden, in tegenwoordigheid van mr. B.F.C. van Rheenen, ambtenaar van Staat.

w.g. Loeb
Voorzitter

w.g. Van Rheenen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 augustus 2005

452.
Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,